

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Danmarks Krønike af Saxo Grammaticus. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 173. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1818_335A_1-txt-shoot-idm6475.pdf (tilgået 30. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Nu kom man da til Britannien, og Gesandterne overrakde Kongen ganske troskyldig deres egen Dødsdom, i den Tanke, at det var Amlets, men Kongen lod som ingen Ting, og bad dem være ret hjertelig velkomne. De kom da til Høibords, og Amlet med, men immer sad han og rynkede Næse ad den kongelige Anretning, som om det havde været den usleste Bonde-Kost, og skjøndt der var Mad: Guds Gaver, gik han dog, ret som en Kræsen-Pirre, sulten fra Bordet, og tørstig med, kan jeg troe, for hverken Mad eller Drikke var ham til Pas. Alle de andre Giæster havde nær tabt baade Næse og Mund, ved at see et ungt Menneske, som ingen Britte var, kaste Vrag paa de udsøgteste Lækker-Bidskener ved Kongens Bord, og de allerreenligste og kostbareste Retter, som om det var Skræder-Steeg og Skomager-Tærte, og saasart man stod fra Taffelet, lod Kongen, førend han sagde sine Giæster Godnat, En gaae ind og skjule sig i de Fremmedes Herberge, for at faae at høre, hvad de om Natten vilde sige til hinanden. Amlets Reise-Kammerader spurgde ham ogsaa ganske rigtig, hvad det skulde betyde, at han sad og kimsede ad Mad og Drikke, som om det havde været Edder og Forgift, hvorpaa de fik til Svar, at Brødet lugtede ad Blod, Drikken smagde ad Jern, og Kiødet stank ad døde Mennesker, som om det var fordærvet ved en nærværende Liig-Lugt. Hertil føiede han endnu den Bemærkning, at Kongen havde Træls-Øine i Hovedet, og Dronningen tre Kokkepige-Fagter i sit Væsen, og heraf seer man, at det var ikke saameget Anretningen, som 174Husbond og Madmoder, der fik læst og paaskrevet. Fenges gode Venner lod ham nu høre, at han var gal, som han altid havde været, og drillede ham paa alle muelige Maader, fordi han, som de sagde, lastede Velgjort, og vragede Lydesløst, beskiæmmede en høibaaren Konge, og en Dronning med den fineste Levemaade, og vilde saaledes brændemærke Dyden og Æren selv! Kongen derimod, hvem det Hele blev forebragt af Speideren, ligesaa varmt, som det var, sagde strax, at enten maatte den Svend være engle-viis eller elle-vild, thi der laae alt for meget Dybsindigt i det Par Ord, til at det kunde være opkommet i et blot Menneskes Hjerte. Derpaa lod han sin Avls-Karl hente, og spurgde ham, hvor det Brød var fra, de spiste? Det er saamænd fra Kongens egen Bager-Ovn, sagde han. Men, blev Kongen ved at spørge, hvor er den Sæd groet, hvoraf det er bagt? er der paa det Sted noget Tegn til, at der er slaaet Folk ihjel? Ja, sagde han, tæt ved er der rigtig nok en Mark, hvor der ligger en Hob Dødninge-Been, og man kan godt see, der maa have staaet et Slag, engang i gamle Dage, og jeg tog netop den Jord til Sommer-Rugen, fordi hun var saa grumme feed og frugtbar, at man kunde vente mange Fold; men jeg kan dog aldrig vide, om det skulde kunde have gjort Noget ved Brødet, saa det kunde smage af noget Slemmt for den Sags Skyld. Kongen, som nok kunde giætte sig til, at det var sandt i alle Maader, hvad Amlet havde sagt, undersøgte nu ogsaa Flæskets Oprindelse, og fik da at vide, at Svinene var engang af Vanvare sluppet ud af Stien, og havde ædt en raadden Røver, saa der kunde ogsaa være en Slags Grund til at sige, det smagde saadan lidt raaddent. Da nu Amlets Sandfærdighed ogsaa her holdt Stik, vilde Kongen endelig ogsaa vide Beskeed om Øllet, og lod grave dybt, der hvor de havde 175hentet Laav til Brygningen, hvor der da rigtig fandtes en Deel Sværd, næsten opædte af Rust, og deraf kunde man da tænke, Øllet havde faaet Jern-Smagen. Andre vil sige, at det var ikke Øllet, men Miøden, som havde Skade, og at det kom af, at Bierne havde trukket af en død Mands Flomme, og dermed besmittet deres Kager.